

ΚΕΡΥΝΙΑ

Έρθες και μούπες:
—Νά ο Πενταδάχτυλος!

Όμως,
γιατί μου ζητάς να ξεσκίσω τα σπλάχνα μου,
να πορευθώ ξανά στο νυχτωμένο θάνατο,
να περπατήσω στ' άδεια ερείπια
της αδυσώπητης μνήμης;

Πώς θες να πάμε,
π' ορθώνεται τώρα μπροστά μας
η ματωμένη σημαία,
το πληγωμένο πουκάμισο του σκοτωμένου νέου,
ο πικραμένος θάνατος του τελευταίου μαχητή;

Κερύνια, Κερύνια!
Οι μέρες μου μετράνε τον πόνο σου,
καθώς μαδάνε οι μυγδαλιές στις θλιμμένες υπώρειες,
καθώς μένουν κλεισμένα τα σπίτια της αγάπης,
και το βουβό καμπαναριό υψώνει τη θλίψη του
πάνω από το κουρσεμένο μικρό λιμανάκι.

Πώς θες να πάμε, που ο ήλιος σταμάτησε
στις πολεμίστρες του προδομένου κάστρου,
που πληθαίνει ο καπνός
πάνω από τα ματωμένα χαλάσματα;

Δεν μπορώ άλλο να βλέπω
το γκρεμισμένο ορίζοντα.
Δεν μπορώ άλλο ν' ακούω τη βροχή,
να μαστιγώνει την οργισμένη θάλασσα.

Θα σκύψω,
να κολλήσω τ' αυτί μου στην αυστηρή γη,
ν' ακούσω τα παλιά της μηνύματα:
Ν' ακούσω τα παιδικά τραγούδια μεσ' στους κήπους,
την τρυφερή φωνή της μάνας στο ξύλινο μπαλκόνι,
το θρόϊσμα της θαλασσινής αύρας
στο φύλλωμα της ανθισμένης νερατζιάς.

Ν' αναπολήσω το πύρινο δύσμα του ήλιου
να δρασκελά τις σκιές στα κάτασπρα σπίτια,
ν' ανάβει φωτιές στα τζάμια των παραθυριών,
και να βυθίζεται, στην ασημένια θάλασσα...

Κι' ύστερα,
τυλιγμένη στη σιωπή τη μικρή πολιτεία
ν' αναπαύεται ήσυχα
στα πόδια του ερωτικού Πενταδάχτυλου...

Πώς θες να πάμε τώρα,
σ' αυτή
τη σπαρμένη με κόκκαλα γη της πατρίδας,
χωρίς μια πικρή-πικρή μεταμέλεια,
μια προσευχή εκδίκησης,
χωρίς τα δίκαια άρματα
της οργής και της νέμεσης;